

Júlia

Világszerte Nr. 1

Kimberly Lang
Ügyvédi segítséggel

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kimberly Kerr, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A JÚLIA 669. eredeti címe: *Last Groom Standing* (Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)
• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 669. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-582-7

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐSZÓ

*Hillbrook Egyetemi Campus, New York állam
Tíz évvel korábban*

– Le... lefeküdt Carterrel?!

Marnie Price alig tudta kimondani a szót. Úgy általában véve nem szívesen beszélt a testiségről, de a sors fura fintoraként pont Ginának köszönhetően volt egyre kevésbé görcsös ezen a téren.

Nem tudta volna megmondani, ki követte el a nagyobb hibát: Gina, aki állítólag a barátnője volt, vagy Carter, a bátyja, aki hagyta, hogy Gina elcsábítsa. Mindenesetre nagyon fájt neki a csalódás, és egyszerűen nem értette, hogy történhetett ez meg.

Mintha minden, amit tudott, és amiben hitt, összetört volna körülötte...

Reese megcirógatta a haját, és vigasztaló szavakat mormolt a fülébe.

Reese a barátnője volt, és a lakótársa, ugyanakkor a fogadott nővére is, mert Marnie nagyon vágyott egy nővére.

– Biztos félreértettünk valamit – motyogta vigasztalóan Reese.

Marnie hálás volt neki, hogy itt lakhatott a házban, melyet Reese családja bérelt. A szülei csak ezért engedték el a Hillbrookra, mert tudták, hogy itt jó helyen van a lányuk, nem érheti semmi baj. De most Reese megpróbálta megvédeni Ginát, és ezzel csak még mélyebbre döfte a szívébe a kést.

– Nincs ezen mit félreérteni. Nem értem, hogy tehetett ilyet Gina! Hát neki már semmi sem szent?

– Carter felnőtt férfi, és maga felel a tetteiért, nem értem, miért csak Ginát hibáztatod.

Marnie egyszerűen nem akarta elfogadni, hogy a bátyja is hibás lehet. A szüleiik ugyanúgy nevelték őket, ugyanazt az értékrendet kapták. Azt tanulták, hogy a szex olyasvalami, amit házasság után művel az ember, olyan partnerrel, akivel aztán együtt éli le az egész életét. Carter figyelmen kívül hagyta ezt a fontos erkölcsi parancsot, ugyanúgy, ahogy a menyasszonyáról is megfeledkezett... Hát miféle alak az, aki ilyet csinál?!

A szíve elszorult, ahogy a bátyja menyasszonyára gondolt, aki mellesleg az ő legjobb barátnője volt, és már egy éve tervezte a tökéletes esküvőt. Szegény Missy! Porig lesz sújtva, az biztos.

Gina tagadhatatlan szexuális vonzerejét Marnie mindig is kissé kellemetlennek érezte. Gina számára a szex nem volt más, mint a szabadidő eltöltésének egy módja, ami bármilyen partnerrel nagyszerűen űzhető. Volt abban valami csábító, mennyire szerette az életet, akárcsak a végzet asszonya a filmekben, és még büszke is volt erre. Szóval, gondolta Marnie bosszúszomjason, igazából nem más, mint egy kis szajha!

– Nem – rázta meg a fejét makacsul. – A bátyám jó ember. Tisztességes és becsületes, igazi gentleman. Persze a test ördöge nyilván őt is megkísérti, de biztos vagyok benne, hogy soha eszébe sem jutott volna ilyesmit csinálni, ha Gina...

Reese a fejét csóválta.

– Nem helyes, hogy mindenért őt teszed felelőssé, Marnie. Tudod, ehhez a dologhoz mindig ketten kellene.

Marnie lerázta magáról a kezét, és felállt.

– Hát még mindig őt véded? Az ő pártján állsz?

– Senkinek a pártján nem állok, Marnie, de Gina a barátnőd, és nem szép tőled, hogy...

– Szép kis barátnő! – sziszegte a lány. – Egy igazi barátnő békén hagyta volna a bátyámat, nem kezdett volna ki vele pusztán unalomból, pláne akkor nem, ha tudja, hogy ezzel megbánt másokat.

– Azt végképp nem hinném, hogy Gina meg akart bántani téged.

– Akkor miért csábította el a bátyámat? És ha már elcsábította, miért mondta el? Tudod mit?

Nekem nem kell olyan barátnő, aki ismeretlen férfiakkal bújjik ágyba. Mifelénk az ilyet szajhának hívják...

Reese elpirult, és óvatosan megérintette a blúza alatt a nyakában lógó lapos, szögletes fémmedált. Aztán megköszörülte a torkát.

– De Marnie...

– Nem érdekel, ha meghallja, Reese. Akkor is ez a véleményem. Tisztában vagyok veled, hogy Carter is hibát követett el, de Gina... Gina úgy viselkedett, mint egy lotyó, és kész.

Léptek koppantak, Marnie pedig az ajtó felé fordult, melyen hamarosan belépett a szobába Cassie.

– Gina azt mondta, holnap majd megbeszéljük a dolgot – mondta olyan nyugodtan és gyanútlanul, ahogy ezekhez a dolgokhoz általában viszonyult.

Marnie máskor aranyosnak találta ausztrál barátnőjük tévelygéseit az emberi kapcsolatok dzsungelében, de most kivételesen nem volt türelme ehhez az egészhez.

– Nincs mit megbeszélünk, Cass.

– Nem értem. Hogy érted azt, hogy nincs?

– Úgy, hogy soha az életben nem állok többé szóba Gina Carringtonnel!

– Miért?

– Mert Gina egy önző bestia. Nem érdekli, kinek okoz fájdalmat. Valószínűleg eszébe sem jutott szegény Missy, akinek tönkretette az egész életét.

– Valószínűleg nem – ismerte el Cassie. – Hiszen Gina nem is ismeri Missyt.

– De pontosan tudta, hogy Carter vőlegény. És hogy hamarosan megnősül.

– És Carter nem tudta ugyanezt? Ne haragudj, de nem értem, miért csak Ginát okolod, amiért a bátyád úgy döntött, hogy hűtlen lesz a menyasszonyához. Nem mindegy, kivel csalta meg Missyt? A lényeg, hogy megcsalta.

Marnie már-már a haját tépte.

– Hát ilyen nincs! Te is Gina mellé állsz? Hát milyen barátok vagytok ti?

– Igyekszünk jó barátnőid lenni – sietett biztosítani Reese. – Ahogy Ginának is.

– Ami nem könnyű, ha egyszer ennyire túlreagálsz a dolgokat – szólt közbe Cassie.

Reese a vállára tette a kezét.

– Engedd, hogy én csináljam inkább, Cass!

Ez volt az utolsó csepp a pohárban.

– Nem kell semmit sem csinálnotok! – fakadt ki Marnie. – Missy a legjobb barátnőm. Kiskorunk óta ismerjük egymást, szóval olyan, mintha a testvérem lenne. Márpedig a barátok azért vannak, hogy kiálljanak egymásért, és megvédjék egymást. Nem azért, hogy elcsábítsák a bátyádat... Ha ti ezt nem értitek, akkor nagyon sajnálom, de már egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy akarok veletek barátkozni.

Marnie hangja elfúlt, aztán feldúltan kirohant a szobából.

Ennek nem lett volna szabad megtörténnie...

Marnie az ágyában feküdt, és felbámult a plafonra. A szeme égett.

Minden az én hibám, gondolta.

Nem kellett volna ide jönnie. Savannah-ben mindenki azt mondta, ne menjen New Yorkba egyetemre, maradjon csak az otthoni főiskolán, végezze el azt, mint a családi és a baráti köréből minden lány.

Tulajdonképpen a makacssága miatt került erre az egyetemre. Merő daczból jelentkezett, és amikor felvették, sőt ösztöndíjat is kapott, az roppant módon hízelgett a hiúságának. Carter nagyon ellene volt, hogy elhagyja a szülővárosát, az édesanyja és az akkori barátja nemkülönben.

Az, hogy idejött továbbtanulni, az első lázadás volt Marnie életében.

Félelmetes volt megélni, hogy teljesen egyedül van a világban, ugyanakkor végtelenül izgalmas is... Azonnal rátalált Reese-re, Ginára és Cassie-re, akik a szárnyaik alá vették, és bevezették őt a világba, mely sokkal tágasabb és színesebb volt, mint Savannah, amit maga mögött hagyott.

A lányok bátorították, hogy hagyja el a csigaházát, és szerezzen új tapasztalatokat.

A szépséges, sötét hajú Gina, aki soha semmitől nem félt, és mindig mindenre volt egy csúfondáros megjegyzése, sokat mesélt neki Londonról és Oxfordról. Aztán ott volt az Ausztráliából érkezett Cassie, aki majdnem olyan naiv és gyermeki szemmel nézte a világot, mint Marnie, de az illemszabályok és a déli tradíciók helyett a logikára és a tudományos ismereteire támaszkodva próbált eligazodni benne. És Reese, aki ezt a színes lakóközösséget összehozta, mert sokkal érdekesebbnek találta a baráti körét, mint a Park Avenue-i életét.

Eleinte jól is ment minden. Marnie büszke volt a jegyeire, és otthon is mindenkinek eldicsekedett a teljesítményével. Meg azzal, hogy mennyit bővült a látóköre.

Talán kicsit túl sokat is...

Ó, de bonyolult ez a dolog! Hiába tanult rengeteget, mégis úgy érezte, régen, mielőtt idejött, egyszerűbb volt az élete. A többiek persze kinevették a naivitása miatt, most mégis szeretne volna visszakapni azt a gyermeki ártatlanságot, amivel idejött.

Igen, mindenről ő tehet! Mert ha nem jött volna ide, sosem ismeri meg sem Ginát, sem a többieket. Carter nem jött volna el látogatóba, és nem akadt volna Gina hálójába. Vagyis csak ő tehet róla, hogy Missynek szenvednie kell. *Micsoda pocsek barát vagyok!*

Carterre gondolni sem akart. Mindig is a bátyja volt a példaképe, ilyennek képzelte a tökéletes férfit. És nagyon fájt neki, hogy ez a kép most összetört.

Carter egy közönséges csaló, aki lábbal tiporta mindazokat az értékeket, amelyeket a szülei beléjük neveltek.

Hallotta a szomszéd szobából Gina szöszmötölését, aztán azt is, ahogy Cassie és Reese bezárják a házat éjszakára, majd ők is nyugovóra térnek.

Marnie hosszan hánykolódott álmatlanul, és próbálta rendezni kusza gondolatait. De csak egyvalamit tudott biztosan. Azt, hogy itt már semmi keresnivalója. Haza kell mennie.

1. FEJEZET

Marnie vett egy mély lélegzetet, aztán rövid megfontolást követően azt tette, amit minden értelmes, felnőtt nő tett volna hasonló helyzetben: kivette a borospalackot a jegesvödörből, és utántöltötte a poharát.

Azok után, amennyit már megivott, kiábrándítóan józan maradt. Pedig most igazán kirúghatott volna a hámból, hiszen ma volt Cassie esküvője. És a kapcsolat közte és a barátnői között lassan helyreállt. Szóval boldognak kellett volna lennie, és az is volt. De tényleg!

Másrésről viszont bőven volt oka a szomorúságra is. Hiszen a mai napja azzal kezdődött, hogy össze kellett pakolnia a holmiját a munkahelyén. Kicsivel később kiderült, hogy alaposan félreismerte Ginát, és valójában az égvilágon semmit sem tudott arról a bizonyos éjszakáról és annak következményeiről, ami a nagy összeveszéshez vezetett. És hogy kizárólag ő, az ő makacssága tehet négyük elidegenedéséről.

Ráadásul azt is ma tudta meg, hogy a bátyja újrakezdte a viszonyát Ginával!

Ehhez képest csak hab volt a tortán, hogy a munkáját elveszítette.

Hát ezért ivott annyit.

Az anyja valószínűleg forog a sírjában. Az ő világában ugyanis az úrinők nem ittak, vagy legalábbis nem a nyilvánosság előtt.

Bár Marnie most már New Yorkban lakott, nem Savannah-ben, és már rég feladta, hogy igazi úrinő legyen.

A Tribeca Terrace nyolcszemélyes asztalán már csak az esküvői vacsora maradékai voltak.

Az ifjú pár nem sokkal korábban a táncparketre vonult, és ahogy egymásra néztek, nyilvánvaló volt, hogy hamarosan visszavonulnak, és alaposan kiélvezik a nászéjszakát. Carter szintén táncba vitte Ginát, Mason pedig Reese-t, de rajtuk is látszott, hogy nemsokára búcsúzkodni kezdenek, és hazamennek ők is.

Marnie nagyot sóhajtott. Egyik barátnőjének sem pottyant az ölébe csak úgy a boldogság, és pontosan ez tette olyan meghatóvá a szerelmük történetét. Marnie nagyon vágyott már rá, hogy vele is megtörténjen ugyanez. Hogy rá is rátaláljon a szerelem és a szenvedély. Ha nyugodt, eseménytelen, kiszámítható életre vágyott volna, akkor Savannah-ben marad.

Lopva Dylanre pillantott, aki ott ült vele együtt az asztalnál. Míg mindenki vacsorázott, nem volt feltűnő, hogy a nyolcfős csoport három párból és két szingliből áll. Most azonban, hogy a többiek táncolni mentek, Reese magányosnak és feleslegesnek érezte magát.

Dylan Tuck esküvői tanúja volt, és mellel a legjobb barátja, mégis meglepő, hogy elvállalta ezt a felkérést. Tuck ugyanis egyben Reese unokatestvére is, és pont azon a napon ismerte meg Cassie-t, amikor Dylannek és Reese-nek össze kellett volna házasodnia. Reese azonban végül a volt férjét, Masont választotta Dylan helyett, és az esküvő elmaradt. Az egykori jegyespár a jelek szerint egész jól viselte a helyzetet, de a többiek kissé kényelmetlenül érezték magukat.

Dylanen most sem látszott, hogy zavarná a dolog. Éppen egy sms-t pötyögött be a telefonjába. Vagy fantasztikus színész, gondolta Marnie, vagy tényleg hidegen hagyja, hogy Reese mást szeret. Marnie nem is tudta, sajnálja-e, vagy irigyelje.

Boldog volt, hogy szól a zene, és elég hangos ahhoz, hogy a hiányzó beszélgetés hangjait pótolja. Nem volt kedve bájcsevegni, ahhoz túl sok minden kavargott a fejében.

Senki sem akarta Cassie esküvőjét tönkretenni a rossz hírral, ezért csak pár szóban, titokban közölte a másik két barátnőjével, hogy elbocsátották. Nagyon vissza kellett fognia magát, és nem tárgyalhatták ki a részleteket – talán ennek a következménye volt a hasogató fejfájás, amely kínozta.

Na, ezt a pohár bort még megissza, aztán elbúcsúzik! Talán a lakásban, ahol a mai éjszakát tölti, talál valamit a hűtőben. Az lenne a legjobb módja, hogy lezárja ezt a szörnyű napot. Aztán holnap

majd nekilát a problémamegoldásnak...

– Gondolom, az az elvárás, hogy megtáncoltassalak.

A megjegyzés meglepte Marnie-t, tekintve, hogy a férfi egész este nem szólt hozzá, kizárólag Tuckot és Cartert tüntette ki a figyelmével.

– Tessék?

Dylan a táncparkett felé intett, ahonnan a Mason karján ringó Reese integetett nekik, hogy menjenek a parketre.

Ha Marnie-nak valamire nem volt szüksége, akkor arra aztán biztosan nem, hogy szánalomból kérjék fel.

– Nem, köszönöm – rázta meg a fejét.

– Én köszönöm neked. – Dylan hangjában egyértelműen megkönnyebbülés csengett.

Reese azonban nem hagyta magát. Abbahagyta a táncot, és odasietett hozzájuk.

– Táncolnod kellene, Marnie – mondta sürgetően.

– Miért?

– Mert rossz ómen, ha egy esküvő vendégei nem táncolnak.

– Ezt csak most találtad ki, igaz? Ilyen babonáról én még életemben nem hallottam.

– Nos, akkor fogalmazzunk úgy: én meg vagyok győződve arról, hogy ez balszerencsét hoz.

– Én viszont arról vagyok meggyőződve, hogy Dylannek semmi kedve táncolni. És ha valami balszerencsét hoz, akkor az, ha az ember kényszerből táncol.

– Dylan is akar táncolni, ha te szeretnél – makacskodott Reese. – Ez itt egy esküvő, ti meg csak ültök itt, és várjátok, hogy vége legyen. Nem gondolod, hogy kicsit udvariatlanok vagytok?

Reese pontosan tudta, milyen húrokat kell pengetnie, hogy Marnie pontosan úgy ugráljon, ahogy ő fütyül. Marnie soha, semmilyen körülmények között nem akart udvariatlan lenni. Ott lenni, délen a gyerekek az anyatejjel szívják magukba az udvariasságot. Ráadásul Reese nem az a fajta, akit egykönnyen le lehet rázni. Úgyhogy Marnie-nak két lehetősége volt: vagy most azonnal megadja magát, vagy felkészül rá, hogy a barátnője halálra idegesíti.

– Hát jó – mondta, és vetett egy pillantást Dylanre, amit bosszankodónak éppúgy lehetett nevezni, mint unottnak, aztán felállt, és hagyta, hogy a férfi a táncparketre vezesse.

Míg eljutottak odáig, Marnie-nak feltűnt, mennyi nő pillant rá irigykedve. Hát persze, hiszen Dylan Brookes fölöttébb jóképű, emellett a homlokára van írva, hogy gazdag és sikeres. Amikor híre ment, hogy mégsem nősült meg, feltehetően az összes szingli felujjongott a városban.

Dylan, a kifinomult Park Avenue-i úrifíú és barátja, a déli gyökerekkel rendelkező egykori sportoló, Tuck nem is lehettek volna különbözőbbek. Dylan úgy festett, mint aki már az óvodában is szmokingot viselt, és még most is, az este végén, amikor kicsit zilált volt már a haja, nyitott a gallérja, az ingujját pedig feltúrta, a hanyag elegancia iskolapéldája volt.

Dylan Brookes, a gazdag, jó kapcsolatokkal rendelkező és köztiszteletben álló ügyvéd pontosan az a fajta férfi volt, akivel a savannah-i Miss Marnie Price-nak, a néhai Marshall és Alma Price egyetlen lányának szinte kötelező volt táncolnia. És épp ezért Marnie az elmúlt öt évben állhatatosan kerülte ezt a típust.

Jól ismerte a fajtájukat ugyanis. Ilyen fiúkkal nőtt föl. Valamennyien jó családból valók, jómódúak, és mindet arra trenírozták, hogy egy szép napon apuci örökébe lépjenek, és elkormányozzák a család kis birodalmát. Többnyire vérszegény, unalmas, erőszakos alakok voltak, ezerdolláros öltönybe csomagolva.

No, de egy táncot csak kibír valahogy...

Még akkor is, ha ez itt most sokkal kínosabb, mint az érettségi bankett. Jó fél méter távolságra voltak egymástól, és mindketten a semmibe meredtek a másik válla fölött.

Marnie az ajkába harapott, hogy fel ne nevéssen, mert eszébe jutott, hogy amikor annak idején, a bankett után a polgármester fia, Peter Stevenson hazakísérte, és egy merev kézfogással, valamint meghajlással búcsúzott tőle, ő ezt a tisztelet jelének vette.

Még ma is a fülében csengett Gina kacagása, pedig jó tíz éve mesélte el neki ezt a történetet.

– Te jó isten, ez már betegség, nem gondolod? – kérdezte Gina őszinte csodálkozással, és Marnie

a mai napig hálás volt neki, amiért felnyitotta a szemét.

– Mi ilyen mulatságos?

Dylan kérdése rángatta vissza a jelenbe. Görcsösen törte a fejét, mit feleljen, és végül a legbiztonságosabbnak tűnő válasz mellett döntött.

– Az jutott eszembe, milyen szokatlan pár Cassie és Tuck. De láthatóan nagyon boldogok, és ez a lényeg.

Dylan elismerően biccentett.

– Ti, lányok, nagyon szép munkát végeztetek ezzel az esküvői vacsorával. Tuck és Cassie biztosan nagyra értékelik.

Marnie boldogan fogadta el a társalgási mentőövet.

– Tuckra talán igaz, amit mondasz, de Cassie-nek tök mindegy. Illetve ő is örül, persze, de elsősorban annak, hogy Tuck örül. Neki nem számít a felhajtás. Mi hárman voltunk azok, akik ragaszkodtunk hozzá, hogy legyen valamiféle ünnepség, ne csak egy száraz ceremónia az anyakönyvi hivatalban, és aztán indulás haza... Az azért nagyon kiábrándító lett volna.

Dylan újfent biccentett, és ezzel ki is végezték a témát.

Te jó ég, meddig tart még ez a szám? – morfondírozott Marnie.

– Június óta egymást érik az esküvők – állapította meg meggondolatlanul, de erre csak akkor jött rá, amikor Dylan arca elborult.

– Igen, nekem is kezd már elegendő lenni belőlük.

Ó, hogy az a...!

– Bocsáss meg, nem kellett volna ezt mondanom. Biztosan rosszulestt – kezdett mentegetőzni, de a férfi a fejét rázta.

– Nem, igazából nem.

– Tényleg? – Marnie elcsodálkozott. – Kicsit se fáj?

– Micsoda?

– Hát hogy Reese nyilvánvalóan mást szeret. – A lány gyors pillantást vetett a tőlük nem messze táncoló, szorosan összesimuló másik párra.

– Sosem szerettem szemtanúja lenni olyasminek, amit két embernek zárt ajtó mögött kellene intéznie. De ezt leszámítva hidegen hagy a dolog.

Marnie most értette meg, miért nem látta soha, hogy Dylan jelét adta volna a gyöngéd érzelmeinek. Szép pár voltak Reese-szel, de nem feltétlenül az jutott róluk eszébe az embernek, hogy egy szerelmespárt látnak.

– Akárhogy is, előírászerűen viselkedsz – állapította meg Marnie.

– Van más választásom?

Marnie megpróbálta elképzelni a féltékenységében tomboló vagy éppen a sötét szobában búskomoran gubbasztó Dylant, ám nem járt sikerrel.

– Reese-szel barátok vagyunk, és én minden jót kívánok neki. Ezért azt szeretném, ha nem követné el még egyszer ezt a hibát.

– Gondolod, hogy Reese és Mason hibát követnek el?

– Reese érdekében remélem, hogy nem. De sajnos erre azért megvan az esély.

– Nem, szerintem most minden rendben lesz – sietett megvédeni a barátnőjét Marnie. – Hiszen annyit szenvedtek egymásért! És olyan szerelmesek...

Dylan megvetően fújta egyet.

– Hát ez meg mi volt? – csodálkozott a lány. – Szerinted nem szeretik egymást?

– De igen, csak hogy a szerelem a lehető legrosszabb indok a házasságra.

– Hogy mi? – nézett nagyot Marnie. – Mondj jobb indokot, ha tudsz!

– Szent ég, úgy látom, hogy te még mindig hiszel a romantikus mesékben, ahol minden lányért eljön az ő hercege. – Dylan úgy mondta ki ezt a mondatot, mintha ez valamiféle jellemhiba volna.

– Miért? Azért, mert úgy gondolom, a szerelem jó ok a házasságra?

– A szerelem illékony érzés. Egy sikeres partnerkapcsolathoz sokkal biztosabb alapok kellene.

Pfúj! Marnie ezt hallgatta egész gyerek- és ifjúkorában. Hogy a házasság a család alapköve...